

Sygnatura akt VIII Ga 195/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Budzyńska

Sędziowie: SO Piotr Sałamaj

SR del. Anna Górnik (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2015 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa F. D., K. D. i K. S.

przeciwko M. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 11 lutego 2015 roku, sygnatura akt X GC 1034/14

I. oddała apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 1.200 zł (jednego tysiąca dwustu złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Piotr Sałamaj SSO Anna Budzyńska SSR del. Anna Górnik

VIII Ga 195/15

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym z dnia 25 listopada 2013 r. powodowie solidarni K. D., F. D. oraz K. S. wnieśli o zasądzenie od pozwanego M. S. kwoty 27 800,77 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 772,44 zł od dnia 5 lipca 2013 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 27 028,33 zł od dnia 10 lipca 2013 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania. W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, iż pozwany w ramach prowadzonej działalności gospodarczej nabył od nich części metalowe. W związku z wydaniem towaru powodowie wystawili pozwanemu faktury VAT. Powodowie zaznaczyli, że pozwany uznał swoje roszczenie z tytułu niezapłaconych faktur, potwierdzając jednocześnie nabycie i odbiór towarów z tytułu ww. faktur VAT oraz zobowiązał się uregulować całą należność do 19 października 2013 r. Pozwany pomimo wezwania do zapłaty nie uregulował dochodzonej należności.

W dniu 14 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powodów solidarnie dochodzoną pozwem kwotę.

Pismem wniesionym do tut. Sądu dnia 16 grudnia 2013 r. pozwany złożył zarzuty od nakazu zapłaty żądając oddalenia powództwa w całości. W uzasadnieniu sprzeciwu strona pozwana w pierwszej kolejności przyznała, że zakupiła wskazaną ilość metali oraz zleciła usługi cięcia zamówionych materiałów na wymiar. Pozwany argumentował, że jako podwykonawca realizował zlecenie od (...) Spółki akcyjnej będącej generalnym wykonawcą, na polecenie której złożył zamówienia na metalowe części niezbędne do realizacji zlecenia. Ustaleniem stron było aby koszty złożonych zamówień miały zostać pokryte przez generalnego wykonawcę tj. (...) S.A. Pozwany twierdził, że pomimo podpisania deklaracji uznania i akceptacji należności strona powodowa zapewniła pozwanego, o tym, że przedmiotowych wpłat będzie dochodziła zgodnie z ustaleniami od generalnego wykonawcy. Zdaniem pozwanego niezgodna jest data powziętych ustaleń oraz podpisania przez pozwanego deklaracji, bowiem na deklaracji dołączonej do pozwu widnieje data 6 sierpnia 2013 r., a podpisanie tejże deklaracji miało miejsce w październiku 2013 r. Strona pozwana wskazała, że przedmiotowa deklaracja ma cechy oświadczenia pozornego. Niezależnie od powyższego pozwany zarzucił naruszenie art. 485 §1 pkt 2 oraz pkt 3 poprzez wydanie nakazu zapłaty w oparciu o deklaracje uznania i akceptacji należności której prawdziwości zaprzeczył pozwany powołując, że była to czynność pozorna, która nie wywołuje żadnych skutków prawnych. Ponadto podniósł, że w dniu 8 stycznia 2014 r. dokonał wpłaty w kwocie 4 000,00 zł wskazując w tytule, że kwota 772,44 zł ma zostać przeznaczona na spłatę należności głównej, a pozostała część tj. 3227,56 zł na poczet należności z faktury numer (...).

Na rozprawie w dniu 4 lutego 2015 r. pełnomocnik powodów oświadczył, iż nie kwestionuje faktu zapłaty przez pozwanego kwoty 4 000 zł po wniesieniu powództwa i w tym zakresie ogranicza powództwo w pozostałym zakresie wnosi o zasądzenie kwoty tak jak w pozwie. Pełnomocnik powodów oświadczył również, iż kwota 4 000 zł została zaliczona na kwotę 772,44 zł należności głównej, a w pozostałej części tj. 3227,56 zł została zaliczona na poczet należności z faktury numer (...).

Wyrokiem z dnia 11 lutego 2015 roku Sąd Rejonowy Szczecin- Centrum w Szczecinie uchylił nakaz zapłaty wydany w dniu 14 grudnia 2013 roku przez Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w sprawie o sygn. akt X GNc 3324/13 w części tj. co do kwoty 4.000,00 zł (cztery tysiące złotych) należności głównej oraz odsetek od kwoty 772,44 zł od dnia 9 stycznia 2014 roku, oraz od kwoty 3227,56 zł od dnia 9 stycznia 2014 roku i w tym zakresie postępowanie umarzył, w pozostałym zakresie tj. co do kwoty 23 800,77 zł (dwadzieścia trzy tysiące osiemset złotych i siedemdziesiąt siedem groszy) należności głównej, kosztów postępowania oraz odsetek ustawowych liczonych od kwot:

- 772,44 zł od dnia 5 lipca 2013 roku do dnia 8 stycznia 2014 roku,
- 3 227,56 zł od dnia 10 lipca 2013 roku do dnia 8 stycznia 2014 roku,
- 23 800,77 zł od dnia 10 lipca 2013 roku do dnia zapłaty

nakaz zapłaty wydany w dniu 14 grudnia 2013 roku przez Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w sprawie o sygn. akt X GNc 3324/13 utrzymał w mocy.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło po ustaleniu przez Sąd, że strony pozostawały w stałych relacjach gospodarczych, w ramach których pozwany dokonywał u powodów zakupów towarów w postaci części metalowych m.in. prętów żebrowanych, obręczy z blachy, profili zamkniętych, ponadto powodowie świadczyli usługi cięcia zamówionych materiałów na wymiar. Pozwany składał zamówienia osobiście. Powodowie po dostarczeniu zamówionych towarów wystawili na rzecz pozwanego następujące faktury VAT: (...) z dnia 20 czerwca 2013 r. na kwotę 772,44 zł brutto, z terminem płatności oznaczonym na dzień 4 lipca 2013 r. i (...) z dnia 25 czerwca 2013 r. na kwotę 27 028,33 zł brutto, z terminem płatności oznaczonym na dzień 8 lipca 2013 r.

Sąd ustalił nadto, że towary wskazane w fakturach VAT zostały odebrane przez pozwanego, który podpisał ww. faktury. Pozwany nie kwestionował dostawy towaru, oraz nie zgłaszał zastrzeżeń co do jakości dostarczonych materiałów. A w dniu 6 sierpnia 2013 r. złożył oświadczenie w którym potwierdził swoje zobowiązanie względem powodów na kwotę 27 800,77 zł, wynikające z faktur VAT nr (...). Jednocześnie pozwany zobowiązał się uregulować całą należność do dnia 19

października 2013 r. Sąd wskazał także, że pismem z dnia 14 listopada 2013 roku powodowie wezwali pozwanego do zapłaty kwoty 27 800,77 zł, na którą to kwotę składały się należności wskazane w fakturach, w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania na wskazany rachunek bankowy. Pozwany w dniu 8 stycznia 2014 r. dokonał wpłaty kwoty 4 000,00 zł wskazując w tytule przelewu, że kwotę 772,44 zł należy zaliczyć na należność z faktury FS (...), a w pozostałej części tj. 3 227,56 zł na poczet należności z faktury numer (...).

Na podstawie powyższych ustaleń Sąd Rejonowy wskazał, że roszczenie powodów znajdowało podstawę prawną w umowie sprzedaży, której definicję zawiera art. 535 § 1 k.c. Zgodnie z tym przepisem przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Bezsporne w niniejszej sprawie było to, że strony zawarły, w myśl powyższego przepisu, umowę sprzedaży obejmującą towary wskazane w przedłożonych Sądowi fakturach VAT.

W pierwszej kolejności Sąd zauważył, że okoliczności faktyczne związane ze złożeniem zamówienia powodom, faktu wydania zamówionych materiałów przez pozwanego oraz podpisania deklaracji uznania i akceptacji należności nie były w zasadzie przedmiotem sporu między stronami. Pozwany w zarzutach od nakazu zapłaty podniósł, że ustaleniem stron było pokrycie kosztów materiałów przez generalnego wykonawcę tj. E. S.. S.A., na polecenia której pozwany złożył zamówienie na metalowe części. Ponadto pozwany podniósł, że deklaracja uznania i akceptacji należności była czynnością pozorną. Tym samym w ocenie pozwanego powództwo jest przedwczesne.

Sąd zaznaczył, że pozwany M. S. w dniu 6 sierpnia 2013 r. uznał w formie pisemnej swój dług w kwocie 27 800,77 zł wynikający z faktur VAT nr (...) oraz FS (...). Podkreślono, iż zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa uznanie roszczenia w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 2 k.c. występuje w każdym wypadku wyraźnego oświadczenia woli lub też innego jednoznacznego zachowania się dłużnika wobec wierzyciela, z którego wynika, że dłużnik uważa roszczenie za istniejące (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2003 r. I KKN 11/01). Jako, że przedłożone oświadczenie jest dokumentem prywatnym, to w myśl art. 245 k.p.c. należało, w ocenie Sądu I instancji przyjąć, że stanowi on dowód tego, że osoba, która jego podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Natomiast zgodnie z art. 60 k.c. w zw. z art. 65 § 1 k.c. wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, a oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. Treść pisma podpisanego przez pozwanego M. S. w dniu 6 sierpnia 2013 r. pozwala na przyjęcie, iż pozwany stwierdził zasadność istnienia zobowiązania do spełnienia świadczenia pieniężnego przez uznanie roszczenia.

Sąd zaznaczył także, iż powodowie przedłożyli do akt sprawy faktury opatrzone podpisem pozwanego M. S., co dodatkowo pozwalało na uznanie zasadności żądania pozwu. Wskazano, że faktura VAT jest dokumentem rozliczeniowym służącym w pierwszym rzędzie ustaleniu istnienia oraz wysokości obowiązku podatkowego. Brak wystawienia faktury VAT, lub też odpowiedniej korekty do faktury rodzi określone skutki w sferze prawa podatkowego. W stosunkach cywilnoprawnych faktura VAT może być wyznacznikiem wzajemnych obowiązków jedynie wtedy, gdy jej treść odzwierciedla w sposób dostateczny wolę stron stosunku zobowiązaniowego. Stąd też faktura nie może być traktowana jako samodzielna podstawa stwierdzająca istnienie stosunku cywilnego, chociaż przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności danej sprawy Sąd jest władny przyjąć, że podane w niej informacje odpowiadają rzeczywistości. Faktury załączone do akt sprawy zostały zaakceptowane przez pozwanego, co dodatkowo potwierdza, iż materiały na nich ujęte oraz ceny odpowiadają uzgodnieniom stron.

Sąd dokonując analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego i ustalonego na jego podstawie stanu faktycznego uznał, iż strona powodowa w wystarczający sposób wykazała i udowodniła słuszność swojego żądania zarówno, co do jego podstawy, jak i wysokości, tym bardziej, że okoliczności podnoszone przez pozwanego, w szczególności w zakresie ustaleń, że pokrycia kosztów materiałów dokona generalny wykonawca tj. E. S.. S.A. oraz pozorności złożonej deklaracji uznania i akceptacji należności, ostatecznie nie zostały wykazane. Sąd zaznaczył przy tym, że samo twierdzenie strony pozwanej nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczącej istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą zgodnie z treścią art. 232 k.p.c. i art.6 k.c. (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). P., że

jedynym wnioskiem dowodowym pozwanego na wykazanie okoliczności wskazanych w zarzutach od nakazu zapłaty było przesłuchanie strony pozwanej, jednak pozwany pomimo prawidłowego wezwania nie stawiał się na rozprawę w dniu 4 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy w pkt I wyroku uchylił nakaz zapłaty w części tj. co do kwoty 4 000,00 zł należności głównej oraz odsetek od kwoty 772,44 zł od dnia 9 stycznia 2014 roku, oraz od kwoty 3 227,56 zł od dnia 9 stycznia 2014 roku i w tym zakresie postępowanie umorzył. U podstaw niniejszego orzeczenia legło cofnięcie pozwu w zakresie kwoty 4 000,00 zł. dokonane przez pełnomocnika powodów na rozprawie w dniu 4 lutego 2015 r., z uwagi na dokonanie przez pozwanego wpłaty ww. kwoty 4 000,00 zł na rachunek bankowy powodów. Sąd wskazał, że pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięcie połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku (art. 203 § 1 k.p.c.). Zważywszy na częściowe cofnięcie powództwa – taki sam zakres ma także umorzenie postępowania w sprawie.

Wobec powyższych okoliczności Sąd utrzymał w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 14 grudnia 2013 roku w pozostałym zakresie tj. co do kwoty 23 800,77 zł należności głównej, kosztów postępowania oraz odsetek ustawowych liczonych od kwot: 772,44 zł od dnia 5 lipca 2013 roku do dnia 8 stycznia 2014 roku, 3 227,56 zł od dnia 10 lipca 2013 roku do dnia 8 stycznia 2014 roku, 23 800,77 zł od dnia 10 lipca 2013 roku do dnia zapłaty.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany zaskarżając punkt II i wniósł o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa w całości ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono:

- naruszenie art. 233§1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów w sprawie, skutkującego błędnym ustaleniem stanu faktycznego,
- naruszenie art. 481 k.c. polegające na przyjęciu, że powód może się domagać odsetek za czas opóźnienia,

Naruszenia art. 101 k.p.c. poprzez przyjęcia, że pozwanemu nie należy się zwrot kosztów.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się niezasadna w całości.

Sąd Okręgowy, zgodnie z dyspozycją art. 378§1 k.p.c., w granicach wniesionej apelacji, rozważa na nowo zebrany w sprawie materiał dowodowy i dokonuje jego samodzielnej oceny. Powyższa analiza pozwala stwierdzić, iż zarówno ustalenia stanu faktycznego, jak i ocena prawna, dokonana przez Sąd I instancji była prawidłowa, tym samym niecelowe jest jej powtarzanie.

Niezasadnym okazał się zarzut przekroczenia przez Sąd granicy swobodnej oceny dowodów i w związku z tym błędnych ustaleń faktycznych.

Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W orzecznictwie trafnie przyjmuje się iż, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena taka nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów wymaganej normą art. 233§1 k.p.c. Ocena taka musi się ostać nawet, gdyby z materiału tego w równym stopniu dały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku braku logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie przeprowadzono wbrew zasadom doświadczenia życiowego, ocena dowodów przeprowadzona przez sąd może być skutecznie podważona (wyrok SN z 27.09.2001, II CKN 817/00, LEX

nr 56906). Apelujący wskazał jedynie na swoje przekonanie, iż powód nie wykazał zasadności swojego roszczenia, nie wskazał przy tym, by stan faktyczny w istocie był odmienny niż ustalony przez Sąd, ani tym bardziej przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. Nie podał więc, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając ich wiarygodność i moc dowodową (por. orzeczn. SN z 23.01.2001r. (...) LEX 52753, z 10.01.2002, II CKN 572/99, LEX 53136). W żaden sposób nie odniósł się do wskazanych przez Sąd dowodów, w szczególności z podpisanej faktury oraz oświadczenia o uznaniu długu. Apelujący przedstawia w uzasadnieniu apelacji twierdzenia dotyczące odmiennych, niż wskazał Sąd ustaleń stron co do płatności należności oraz braku zamiaru uznania długu złożonym przez pozwanego oświadczeniem. Jednocześnie jednak nie wskazuje, na podstawie jakich dowodów Sąd miałby okoliczności te ustalić, jak bowiem prawidłowo wskazał Sąd Rejonowy, pozwany nie naprowadził żadnych dowodów w tym zakresie. Co więcej, nie wskazał ich także w apelacji.

W ocenie Sądu odwoławczego analiza treści uzasadnienia wyroku pozwala jednoznacznie stwierdzić, iż Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, a ocena ta w żaden sposób nie nosi cech dowolności. Sąd Rejonowy odniósł się do wyników postępowania dowodowego i na jego podstawie wywiódł prawidłowe wnioski, nie podważone przez skarżącego. Podkreślić należy, iż pozwany nie naprowadził żadnych dowodów, które Sąd mógłby ocenić. Nie stawiał się nadto wzywany celem przesłuchania w charakterze strony, nie przedstawiając przy tym żadnego usprawiedliwienia, co również uwypuklił Sąd I instancji, a do czego apelujący w żaden sposób się nie odniósł. Niezrozumiałą jest w tym kontekście zarzut naruszenia art. 233§1 kpc.

Wobec prawidłowego ustalenia przez Sąd stanu faktycznego, w szczególności co do treści łączącej strony umowy, niezasadny jest także zarzut naruszenia art. 481 §1 k.p.c. Konsekwencją bowiem pozostawania pozwanego w opóźnieniu w płatności, jest przysługujące wierzycielowi prawo domagania się odsetek za czas opóźniania. Pozwany w żaden sposób nie podważył terminu wymagalności roszczenia.

Bezzasadny jest także zarzut naruszenia normy art. 101 k.p.c. Pozwany nie tylko nie wykazał, by zachodziły przesłanki wskazane w powyższym przepisie, ale nawet nie podnosił w tym zakresie twierdzeń. Co więcej, treść apelacji wskazuje jednoznacznie, iż do chwili obecnej nie uznał żądania pozwu.

Biorąc pod uwagę całokształt przytoczonych okoliczności i powyższą argumentację, Sąd Okręgowy uznał zarzuty apelacji za niezasadne, co skutkowało jej oddaleniem w trybie art. 385 k.p.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108§1 k.p.c. Wynagrodzenie pełnomocnika ustalono na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) – na kwotę 1200 złotych.

SSR del. Anna Górnik SSO Anna Budzyńska SSO Piotr Sałamaj

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)